

Згідно з даними Київського міжнародного інституту соціології (КМІС), у вересні 2013 року 49.8% дорослого населення України користувалися Інтернетом. Таким чином можна говорити про необхідність створення нормативно правової бази. І уже на цьому фундаменті розвивати е-демократію. Але український уряд нічого не робить для розвитку цього напрямку демократії, як і для будь-якого іншого. Деякі потуги місцевих рад важко сприймати за щось серйозне. Адже часто це є банальним замилюванням очей, без ґрунтовної підготовки та достатнього фінансування. Важливим фактором є те що більша частина населення навіть не розуміє терміну електронної демократії, і не хоче розуміти.

Враховуючи сучасний стан справ, говорити про розвиток е-демократії є недоцільним. Звісно, потрібно щоб уряд обрав курс на розвиток цієї форми демократії, але більш важливі питання.

Як видно з сучасної ситуації уряд не може взяти на себе відповідальність за такі важливі і важкі у виконанні проекти. Але все ж швидкий розвиток інтернету, та комп'ютерна грамотність більшості сучасної молоді дає шанс розвинути е-демократію.

Але окрім технічного і навчального моменту, які потрібно розглядати у її побудові, варто врахувати антропогенний фактор. Бо навіть якщо запровадити е-демократію зараз використовувати її буде менше половини населення. А це зумовлено політичною інертністю, байдужістю. І до поки це не зміниться, не має сенсу щось змінювати.

Як зазначив член суспільної ради Держкомтелерадіо України, президент комунікаційної групи РРТ Ярослав Хобта: «Для цього необхідна політична воля й, як не дивно, щире бажання ввійти в історію. Усе інше, за великим рахунком, – технічні речі».

Як висновок можна сказати що Україна має всі можливості для стрімкого розвитку е-демократії, але без змін у суспільстві, і у сприйнятті влади, це буде лише марнуванням ресурсів.

Домінов М. Е.
НТУ «ХП»

ПРО ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА РЕГІОНАЛІЗАЦІЇ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ТА МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

У даній статті розглядається одна з актуальних проблем у рамках європейської інтеграції та глобалізації – проблема виникнення і розви-

ток процесу внутрішньої регіоналізації. Цей процес представляє особливий інтерес, тому що Україна сподівається в майбутньому стати членом ЄС і повинна відповідати європейським стандартам. А для цього насамперед треба вирішити регіональне питання. Нещодавній виступ віцепрезидент США Джо Байдена в залі засідань Верховної Ради містив звернення до народу, суть якого – в Україні «повинні бути сильні, незалежні штати (регіони), які будуть визначати свою освітню систему, уряд, в межах єдиної Конституції».

Останнім часом процес всесвітньої економічної, політичної та культурної інтеграції та уніфікації породжує нові види самоорганізації. Насамперед слід зазначити об'єднання наднаціонального рівня, найбільш успішним серед яких став ЄС. З одного боку, об'єднання і розширення Європи може перетворити її в самий потужний центр сили в сучасному світі, але, з іншого боку, розширення ЄС загрожує виникненням «багатощарової» і конфліктної Європи. Все частіше обговорюється проблема «демократичного дефіциту» в ЄС, а його подолання зв'язується зі збільшенням ролі регіонів в житті об'єднаної Європи. Регіоналізація – відповідь сил суспільної самоорганізації на виклики глобалізації. Вона змогла розвинутися паралельно з ослабленням національних держав. Початковий сплеск регіоналізації в більшості випадків сприймається центральними урядами досить болісно. Одна з причин цього полягає в тому, що сам рух регіоналізації спочатку з'являється то в обличчі сепаратизму, то образі регіонального етнокультурного націоналізму. Деякі дії центральної влади здатні посилити ці прояви регіоналізації. Досить згадати проблеми Країни Басків, Корсики, Північної Ірландії. «Регіоналізм – образ мислення і дії, що виходить з пріоритетності регіональних інтересів над державними». Але при поглибленні демократичних перетворень в суспільстві ці реакції проходять. Наприклад, Національні збори Франції схвалили законопроект, що надає обмежену автономію Корсиці. Іспанія здійснила адміністративно-територіальну реформу в 1978 р., Франція змінила місцеве управління в 1982 р., Великобританія пішла на створення законодавчих органів в Шотландії та Уельсі в 1999 р. Отже, в умовах глобалізації однією з найважливіших функцій держав і міждержавних об'єднань має стати проведення конструктивної регіональної політики. Цікавий досвід її здійснення накопичений ЄС. При Єврокомісії з 1992 р, як дорадчий орган, діє Комітет регіонів (COR), куди зараз входять 189 членів. У Раді Європи зареєстровані 235 регіонів, які співпрацюють між собою. Особливо важлива продумана регіональна

політика для старих індустріальних регіонів, яким глобалізація завдала найбільш болючі удари. Показовими прикладами тут можуть служити Уельс у Великобританії і Донбас в Україні. В Уельсі пожвавлення економіки відбулося в основному за рахунок іноземних інвестицій. Допомога була орієнтована на адаптацію до нових світових умов. Звичайно, регіональні проблеми не зводяться до вугілля і сталі. Регіон є етнотериторіальною спільністю, для якої характерна власна ідентичність. Тому зараз ще більш драматичні зміни, переживає Донбас.

У силу цього можна зробити висновок, що регіоналізація – це не просто процес, що протистоїть глобалізації. А проблема, яка вимагає пильної уваги, поглиблення демократичних перетворень, продуманої регіональної політики, а іноді і пожвавлення економіки за рахунок іноземних інвестицій.

Заика Ю. В.
НТУ «ХПИ»

ТЕХНОЛОГИИ «ОРАНЖЕВОЙ» РЕВОЛЮЦИИ

Революция (от позднелат. *revolutio* – поворот, переворот, превращение, обращение) – радикальное, коренное, глубокое, качественное изменение, скачок в развитии общества, природы или познания, сопряжённое с открытым разрывом с предыдущим состоянием.

Революционер сейчас это участник хорошо спланированной постановки. Современный бархатная, оранжевая революция – это шоу, постановка, в которой может участвовать каждый.

Политические технологии – совокупность приемов, методов, способов, процедур, используемых политическими субъектами для достижения политических целей, для решения политических управленческих задач.

В 80–е годы организация и технология «бархатных» революций стала объектом изучения и разработки на Западе. Обратимся к работе Джина Шарпа «От диктатуры к демократии», научного руководителя Института Альберта Эйнштейна (ИАЭ). ИАЭ основан в 1983 г. в США. В официальной декларации его целями названы «исследования и образование с целью использования ненасильственной борьбы против диктатур, войны, геноцида и репрессий». ИАЭ существует на деньги «благотворительных фондов» Сороса и правительства США. Брошюра, посвя-